

egentlig det gemeneste i Artiklen —, nu stiller man mig altsaa op som den, der paa Grund af min Stilling som Privatsekretær hos denne Mand, fordi jeg er lønnet af ham og modtager Penge af ham, er traadt ind for ham, saadan er det, Arbejderne skal se paa mig. Saaledes er det, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg optræder overfor en Modstander, han, der er saa overordentlig øm for sin egen Person, saa blot man bruger et Udtryk, der gaar det mindste ud over den allerfineste Hoftone, bliver han bogstavelig som Prinsessen paa Ærten, der bilder sig ind, at hun nu er ved at himle, fordi der er kommet en Ært i Sengen hos hende. Jeg har en Gang villet gøre Rede for dette her, men jeg gentager: det er intet Præcedens. De Herrer kan skrive og sige om mig, hvad de har Lyst til, de vil meget sjældent høre fra mig i den Anledning. De snavser bare mere og yderligere til, og for saa vidt som Arbejderne nu ikke kender en uden med „Social-Demokraten“ som Mellemed, saa maa de altsaa faa en Opfattelse af en, der svarer til denne Skrivemaade. Og det er altsaa Eksemplet paa denne Forsoningens Aand og denne Broderskabets Aand og disse ivrige Bestræbelser efter at føre Menneskene og Nationerne og Vor Herre maa vide hvad sammen, det er altsaa et Udtryk for al denne Ædelhed, alle disse de bedste menneskelige Følelser, der rører sig i dette Parti og i dets ledende Mænd, og som vi i disse Dage har hørt op ad Vægge og ned ad Stolper om, notabene i Teorien — i Praksis ser det jo noget anderledes ud.

Jeg skal derefter gaa over til Artiklen af 6. Oktober. Det er den Artikel, husker ærede Medlemmer nok, som Slaget staar om. Det er den Artikel, jeg har betegnet paa en vis Maade, som jeg ikke skal gentage, da den højtærede Formand nu ikke ønsker det. Men vi ved jo alle, hvad det er, jeg har sagt, og jeg har Gang efter Gang hævdet, at jeg staar ved, hvad jeg har sagt om den Artikel. Det bliver nu først nødvendigt, at jeg klarer, hvem det er, der har givet Anledning til denne Disput, for ellers hedder det, at det er mig, som har væltet mig over det stakkels ærede Medlem Hr. Borgbjerg og Socialdemokratiet her i Salen og uden for Salen og Arbejderne i al Almindelighed. Denne Metamorfose er allerede rigtig godt i Gang, og det er ganske morsomt at følge dens Udvikling, navnlig da den lige som saa mange andre ondartede Bakterier tilbagelægger Udviklingen i Løbet af meget kort Tid. Altsaa, Forberedelsen til Forvandlingen sker den 15.

hujus, da det ærede Medlem Hr. Borgbjerg taler her i Salen. Den Gang betegner han mig allerede — jeg citerer Fortrykket af Tidenden — som en Mand, der i de senere Aar i Tide og i Utide før og efter Dommen og navnlig før Dommen har forsvaret Prior med fanatisk Iver. Saadan ser jeg altsaa ud. Nu kan vi jo se, hvad Sandheden er. Det, som jeg her citerer, er altsaa en speciel Art af Sandhed. Ærede Medlemmer ved, at i gamle Dage havde man disse Guder, og de var forskellige fra Sted til Sted og efter den Funktion, de udøvede hvert Sted. Man havde en Jupiter Capitolinus, man havde en Jupiter Ammon, og man havde mange andre Jupiterere. Med Sandheden gaar det undertiden lige saadan. Man skulde ikke tro det, men ogsaa den kan være af forskellig Slags. Vi har faaet en ganske særlig Slags stillet op her i Salen. Jeg har nu set mange Gengivelser af Sandheden, men jeg har aldrig set den gengivet med Klæder paa. Sandheden er nøgen, kan taale at ses nøgen, og hvis man ikke kan taale at se hende nøgen, er det fordi man ikke er sand selv. Det er ogsaa en særlig Slags Sandhed, den med Klæder paa. Skal vi kalde den for den Borgbjergske Sandhed? Og naar vi en Gang faar den rigtige, den nøgne Sandhed stillet op her, lad os saa faa hende stillet op derovre, saaledes at Taleren kan staa og se hende lige i Øjnene; saa har han Symbolet der, hvor han skal have det. Saa kan vi spare os for Tilraab. Holder Taleren sig ikke strængt til Sandheden, kan vi bare pege derpå, saa ved alle ærede Medlemmer, hvad der sigtes til, ogsaa den, der taler. Maa vi faa Sandheden, maa vi faa den i Fronten af os, Sandheden nøgen; ikke den med Klæder paa, for det er den Borgbjergske.

Sandheden i dette Forhold er altsaa den, at der nedsættes en Kommission til Undersøgelse af de økonomiske Aarsager til Landmandsbankens Sammenbrud, en Kommission med en af de alvorligste Opgaver, der er givet nogen Kommission i vor Tid, en Kommission med en for flere Mennesker skæbnesvanger Opgave. Og et Medlem af denne Kommission gaar rundt i Middagsselskaber og i Pressen og fremkommer med Indiskretioner, der mistænkeliggør og sigter H. P. Prior! Folket har under hele denne Sag vist meget ringe Forstaaelse, maa man sige, af den nye Retspleje, vi har faaet. Det vilde have været umuligt i England, at en Mand, fordi han bliver sigtet i Bladene og i Udtalelser, behandles